

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 6/07-52

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť R. N., Ruská federácia, zastúpeného advokátkou JUDr. E. G., B., vo veci porušenia práva na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Trnave pod sp. zn. 14 S 99/05 a takto

r o z h o d o l :

1. Krajský súd v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 14 S 99/05 p o r u š i l právo R. N. na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. R. N. p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiat tisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Trnave p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. R. N. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk (slovom šesťtisíc sedemsto tridsať dva slovenských korún), ktorú je Krajský súd v Trnave p o v i n n ý

zaplatiť na účet jeho advokátky JUDr. E. G., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti R. N. vo zvyšnej časti *n e v y h o v u j e .*

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 6/07-16 z 10. januára 2007 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť R. N., Ruská federácia (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 14 S 99/05.

2. Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ústavný súd prerokoval túto vec na neverejnom zasadnutí. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení účastníkov konania nachádzajúcich sa v spise.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ uzavrel 5. januára 2001 manželstvo so slovenskou štátnou občiankou, s ktorou má dve maloleté deti. Žil s nimi v spoločnej domácnosti v B. Rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru T. (ďalej len „cudzinecká polícia“) sp. zn. PPZ-87/HCP-TT-R-2005/CP-TT z 30. marca 2005 bol sťažovateľ podľa § 62 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) zaistený a umiestnený do Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Policajného zboru M. z dôvodu neoprávneného zdržiavania sa na území Slovenskej republiky a z dôvodu, že zaistenie bolo potrebné na vykonanie jeho administratívneho vyhostenia. Zároveň cudzinecká polícia rozhodnutím sp. zn. PPZ-86/HCP-TT-R-2005/CP-TT z 30. marca 2005 sťažovateľa vyhostila a zakázala mu vstup na územie Slovenskej republiky na dobu desať

rokov. Sťažovateľ podal proti obom rozhodnutiam odvolanie. Rozsudkom krajského súdu č. k. 14 S 99/05-26 z 18. augusta 2005 bolo zrušené rozhodnutie cudzineckej polície o zaistení sťažovateľa a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Rozhodnutím odvolacieho orgánu zo 6. júna 2005 bolo zrušené aj rozhodnutie cudzineckej polície o administratívnom vyhostení sťažovateľa a o zákaze jeho vstupu na územie Slovenskej republiky. Toto rozhodnutie nebolo sťažovateľovi, ale ani právnej zástupkyňi doručené. Dňa 25. mája 2005 došlo k realizácii vyhostenia sťažovateľa z územia Slovenskej republiky tak, že musel odletieť z medzinárodného letiska v B.

Podľa názoru sťažovateľa v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 14 S 99/05 došlo k prieťahom, čím bolo porušené jeho právo na urýchlené preskúmanie zákonnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Sťažovateľ 5. mája 2005 udelil splnomocnenie advokátke na zastupovanie v konaní vedenom krajským súdom. Advokátka sťažnosťou z 11. júla 2005 upozornila krajský súd na prieťahy v konaní. Predseda krajského súdu vo svojej odpovedi z 27. júla 2005 konštatoval, že prieťahy nezistil a sťažnosť označil za nedôvodnú a neopodstatnenú. Vec po doručení opravného prostriedku bola pridelená na vykonanie potrebných úkonov vyššej súdnej úradníčke, ktorá 19. apríla 2005 odoslala druhopis opravného prostriedku na vyjadrenie cudzineckej polícii vrátane požiadavky na predloženie kompletného spisového materiálu. Cudzinecká polícia podala vyjadrenie 12. mája 2005 a následne bol určený termín pojednávania podľa poradia na 18. august 2005. Podľa názoru senátu konajúceho v danej veci nedošlo k prieťahom, lebo Občiansky súdny poriadok neukladá súdu žiadnu lehotu, v ktorej je nutné takúto vec vybaviť.

Hoci možno súhlasiť s názorom, že nie je zákonom definovaná lehota na rozhodnutie súdu v danej veci, súd je však okrem zákona viazaný pri svojom rozhodovaní aj medzinárodnými zmluvami majúcimi prednosť pred zákonom. Krajský súd bol v danom prípade povinný postupovať v konaní tak, aby bolo zaručené právo sťažovateľa na urýchlené preskúmanie zákonnosti pozbavenia slobody zaistením podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná a ktorý má prednosť pred zákonom. V danom prípade však preskúmanie zákonnosti zaistenia sťažovateľa nebolo urýchlené, teda tak, ako to vyžaduje čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Sťažovateľ žiadal vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného práva v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 14 S 99/05. Žiadal tiež priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk a náhradu trov konania.

4. Z vyjadrenia predsedníčky krajského súdu zo 16. marca 2007 doručeného ústavnému súdu 19. marca 2007 vyplýva, že krajský súd označené právo sťažovateľa neporušil.

5. Z listu predsedu krajského súdu sp. zn. Spr 5050/05 z 27. júla 2005 vyplýva, že podaná sťažnosť na prieťahy v konaní je neopodstatnená. Návrh bol krajskému súdu doručený 15. apríla 2005 a vec bola pridelená na vykonanie potrebných úkonov vyššej súdnej úradníčke, ktorá 19. apríla 2005 zaslala druhopis návrhu cudzineckej polícii na vyjadrenie spolu so žiadosťou o zaslanie spisového materiálu. Cudzinecká polícia sa vyjadrila 12. mája 2005 a následne došlo k určeniu termínu pojednávania podľa poradia na 18. august 2005. Podľa názoru konajúceho senátu nedošlo k prieťahom, lebo Občiansky súdny poriadok neukladá súdu žiadnu lehotu, v ktorej je nutné takúto vec vybaviť. Za súčasného právneho stavu nie je možné vec vybaviť v lehote šesť až jedenásť dní, ako sa uvádza v sťažnosti, lebo k návrhu je nutné vyjadrenie ďalšieho účastníka, ako aj kompletný spisový materiál. Tento úkon si vyžiada čas najmenej dvadsať dní.

6. Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom vyjadrení zotrvala na doterajšej skutkovej a právnej argumentácii vo veci, uplatnila trovy právneho zastúpenia sťažovateľa a uviedla, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru.

II.

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 14 S 99/05, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

Návrh sťažovateľa z 13. apríla 2005 označený ako „*Opravný prostriedok proti rozhodnutiu o zaistení č. p.: PPZ-87/HCP-TT-R-2005/CP-TT zo dňa 30. 3. 2005*“ bol krajskému súdu doručený 15. apríla 2005. Podanie bolo toho istého dňa o 13.58 h prijaté elektronickou podateľňou ako návrh na začatie konania pod sp. zn. 14 S 99/05.

Dňa 19. apríla 2005 vyššia súdna úradníčka dala pokyn zaslať rovnopis podania cudzineckej polícii s výzvou vyjadriť sa a predložiť spisový materiál do 15 dní od doručenia výzvy. Pokyn mal byť realizovaný 9. februára 2005, avšak uvedený dátum je označený otáznikom. Cudzinecká polícia zásielku prevzala 28. apríla 2005.

Vyjadrenie cudzineckej polície z 11. mája 2005 spolu so spisovým materiálom bolo krajskému súdu doručené 12. mája 2005.

Vyššia súdna úradníčka 16. mája 2005 dala pokyn predložiť spis predsedníčke senátu na nariadenie termínu pojednávania.

Predsedníčka senátu pokynom z 1. júla 2005 nariadila termín pojednávania na 18. august 2005.

Zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom č. k. 14 S 99/05-22 z 18. augusta 2005 vyplýva, že krajský súd napadnuté rozhodnutie cudzineckej polície zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Podľa doložky právoplatnosti rozsudok nadobudol právoplatnosť 30. septembra 2005.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (...).

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: (...) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, (...) proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie (...).

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Článok 5 ods. 4 dohovoru sa vzťahuje na všetky prípady pozbavenia slobody vymenované v čl. 5 ods. 1, teda aj na zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osobnej slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody niektorým zo spôsobov uvedených v čl. 5 ods. 1 dohovoru má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné. Účelom čl. 5 ods. 4 dohovoru je zabezpečiť zatknutým alebo inak slobody pozbaveným osobám právo na súdnu previerku zákonnosti opatrenia, ktorým boli pozbavené slobody. Ak rozhodnutie o pozbavení slobody vydal správny orgán, čl. 5 ods. 4 dohovoru nepochybne zaväzuje štát poskytnúť osobe pozbavenej slobody možnosť obrátiť sa na súd.

Článok 5 ods. 4 dohovoru zaručuje osobe pozbavenej slobody jednak právo na urýchlené rozhodovanie o zákonnosti pozbavenia slobody, ale tiež aj právo na periodickú kontrolu dôvodnosti ďalšieho trvania tohto obmedzenia. Z hľadiska rýchlosti konania o pozbavení slobody by malo ísť o lehoty rátané na dni, resp. týždne, nie však už na mesiace (Sanchez – Reisse c. Švajčiarsko, Bezichieri c. Taliansko).

Zo skutkového stavu veci vyplýva, že sťažovateľ bol 30. marca 2005 zaistený, a to podľa § 62 ods. 1 písm. b) a c) zákona v znení vtedy účinnom, teda z dôvodu nezákonného zdržiavania sa na území Slovenskej republiky a z dôvodu vykonania jeho administratívneho vyhostenia. Treba preto predovšetkým posúdiť, či zaistenie cudzinca podľa uvedeného

ustanovenia zákona možno považovať za „iné pozbavenie slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie“ v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru.

Z ustanovení § 62 až § 74 zákona vyplýva, že k zaisteniu cudzinca môže dôjsť okrem iného aj na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia. To znamená, že hlavným účelom inštitútu zaistenia cudzinca je zabrániť tomu, aby došlo k zmareniu zákonom sledovaného účelu, ktorým je napríklad výkon administratívneho vyhostenia. Toto zaistenie má trvať čas nevyhnutne potrebný, najviac však 180 dní (§ 62 ods. 3 zákona). Zariadenie, v ktorom sa zaistenie vykonáva, je tvorené ubytovacou miestnosťou, vrátane sociálnej, kultúrnej a návštevných miestností a ďalších priestorov, v ktorých sa cudzinci môžu v určenom čase voľne pohybovať, okrem cudzincov umiestnených v priestoroch zariadenia s oddeleným režimom zaistenia (§ 64 ods. 2 zákona). Cudzinec má právo okrem iného na denné vychádzky vo vymedzenom priestore, na odosielanie písomných oznámení, na objednanie kníh, resp. tlače, na prijímanie návštev vo vymedzenom rozsahu atď. (§ 70 až § 73 zákona).

Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na zákonom vymedzené podmienky zaistenia cudzinca treba toto zaistenie považovať celkom jednoznačne za „iné pozbavenie slobody osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie“ podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) dohovoru.

Z dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, ďalej vyplýva, že zaistenie sťažovateľa trvalo od 30. marca 2005 do 25. mája 2005, keďže práve 25. mája 2005 došlo k realizácii administratívneho vyhostenia sťažovateľa zo Slovenskej republiky tak, že územie štátu opustil lietadlom odlietajúcim z bratislavského medzinárodného letiska.

Z označeného čl. 5 ods. 4 dohovoru v konkrétnom prípade vyplývali pre sťažovateľa dve práva. Jednak išlo o právo na to, aby obmedzenie jeho slobody vykonané správnym orgánom bolo z hľadiska vecnej opodstatnenosti preskúmané nezávislým a nestranným súdom. Okrem toho bolo v hre aj jeho právo na to, aby sa tento súdny prieskum uskutočnil urýchlene (*speedily*, resp. *à bref délai*).

Sťažovateľ nenamieta porušenie prvého z týchto dvoch práv, lebo z obsahu podanej sťažnosti je nepochybné, že vytýka pomalosť konania všeobecného súdu pri skúmaní dôvodnosti pozbavenia slobody. Napokon z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je tiež zrejmé, že došlo k súdnemu preskúmaniu vecnej dôvodnosti pozbavenia slobody sťažovateľa, a to rozsudkom krajského súdu č. k. 14 S 99/05-26 z 18. augusta 2005, ktorým bolo rozhodnutie o zaistení sťažovateľa zrušené. Odlišná je však situácia pokiaľ ide o rýchlosť tohto konania.

Treba predovšetkým konštatovať, že hoci pozbavenie slobody sťažovateľa jeho zaistením trvalo od 30. marca 2005 do 25. mája 2005, v tomto časovom rozpätí k súdnemu preskúmaniu dôvodnosti zaistenia nedošlo, pretože krajský súd rozhodol až 18. augusta 2005 a jeho rozsudok nadobudol právoplatnosť 30. septembra 2005.

Zo spisu krajského súdu sp. zn. 14 S 99/05 vyplýva, že krajský súd v tejto veci nekonal v nijakom prípade urýchlene. Hoci táto jeho povinnosť trvala do 25. mája 2005 (keď bol sťažovateľ vyhostený, a tým došlo k ukončeniu zaistenia), počas celej tejto doby k preskúmaniu dôvodnosti zaistenia nedošlo.

Predseda (resp. predsedníčka) krajského súdu tak vo svojej odpovedi na sťažnosť právnej zástupkyne sťažovateľa sp. zn. Spr 5050/05 z 27. júla 2005, ako aj v procesnom vyjadrení sp. zn. Spr 70/07 zo 16. marca 2007 poukazujú na to, že ustanovenia piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa rozhodovania o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l až § 250s Občianskeho súdneho poriadku) neobsahujú žiadne lehoty, v ktorých má takéto konanie prebehnúť. Zdôrazňujú zároveň, že zákonom ustanovené procesné pravidlá vlastne ani neumožňujú urýchlené rozhodnutie v lehotách, akých sa domáha sťažovateľ. Sú toho presvedčení, že časová postupnosť krokov krajského súdu vo všetkom zodpovedala zákonu vrátane časových intervalov jednotlivých krokov. Zároveň v odpovedi na sťažnosť z 27. júla 2005 sa tvrdí, že termín pojednávania bol určený podľa poradia. V rozpore s tým sa však vo vyjadrení zo 16. marca 2007 uvádza, že vec bola „*ako urgentná zaradená mimo poradia určeného elektronickou podateľňou.*“

Treba prisvedčiť krajskému súdu do tej miery, že skutočne ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku týkajúce sa rozhodovania o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov neobsahujú špeciálnu úpravu týkajúcu sa prípadov, keď správne orgány pozbavili fyzickú osobu slobody. Tieto ustanovenia sú totiž všeobecné a dopadajú na všetky prípady rozhodovania o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na ustanovenie čl. 154c ods. 1 ústavy, podľa ktorého medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti ústavy, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd, bolo povinnosťou krajského súdu konať vo veci sťažovateľa v intenciách čl. 5 ods. 4 dohovoru, teda urýchlene (speedily, resp. à bref délai). Bolo preto potrebné primeraným spôsobom skrátiť lehoty pre jednotlivé procesné úkony predchádzajúce pojednávaniu a využiť aj urýchlené prostriedky doručovania tak, aby sa urobilo zadosť povinnosti urýchleného preskúmania rozhodnutia o zaistení sťažovateľa. Z pohľadu čl. 5 ods. 4 dohovoru treba považovať za celkom neprimeranú lehotu pätnásť dní určenú cudzineckej polícii na vyjadrenie a predloženie spisového materiálu a rovnako aj ďalšie nasledujúce lehoty až po termín pojednávania a doručenie písomného vyhotovenia rozsudku. S prihliadnutím na tieto závery nebolo ani potrebné ďalším dokazovaním zisťovať, či bol termín pojednávania určený podľa poradia alebo mimo poradia určeného elektronickou podateľňou.

Vzhľadom na všetky relevantné okolnosti tohto prípadu podľa názoru ústavného súdu bolo možné a primerané súdne preskúmanie pozbavenia slobody sťažovateľa vykonať v lehote pätnástich dní. Krajský súd však svoju prieskumnú povinnosť nielenže v tejto lehote nevykonal, ale nevykonal ju ani do skončenia zaistenia sťažovateľa, teda do 25. mája 2005. Od 15. apríla 2005, keď bol návrh sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia cudzineckej polície doručený krajskému súdu, do 25. mája 2005, keď sa zaistenie sťažovateľa skončilo administratívnym vyhostením, uplynula celkom doba jedného mesiaca a desiatich dní. Z tohto treba vyvodiť jednoznačný záver, že došlo k hrubému porušeniu práva sťažovateľa na urýchlené preskúmanie dôvodnosti pozbavenia slobody podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktoré v konečnom dôsledku prerástlo až do úplného popretia tohto jeho

práva (denegationis iustitiae), keďže počas doby zaistenia sťažovateľa k preskúmaniu jeho zákonnosti vôbec nedošlo (bod 1 výroku nálezu). Vzhľadom na to, že k preskúmaniu zákonnosti zaistenia sťažovateľa došlo až 18. augusta 2005, pričom rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 30. septembra 2005, celé konanie vedené krajským súdom trvalo päť mesiacov a pätnásť dní (od 15. apríla 2005 do 30. septembra 2005).

Podľa § 56 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon ústavnom súde“) môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia práva na urýchlené rozhodovanie o pozbavení slobody nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä na intenzitu porušenia a význam konania pre sťažovateľa považuje za primerané v sume 50 000 Sk. V tomto rozsahu preto sťažnosti vyhovel, resp. vo zvyšnej časti jej nevyhovel (body 2 a 4 výroku nálezu).

Sťažovateľ prostredníctvom svojej ustanovenej právnej zástupkyne požiadal aj o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd považuje za opodstatnené trovy právneho zastúpenia v sume 6 732 Sk, a to za dva úkony (prevzatie a príprava zastúpenia a zaujatie stanoviska vo veci) po

3 176 Sk vykonané v roku 2008, ako aj režijný paušál dvakrát 190 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Z týchto dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2008